

Postavení, které má takovýto věřitel v konkursu, jenž jest ve své podstatě generální exekucí, musí míti důsledně i tehdy, je-li vedena exekuce jen na některé části jmění dlužníkovy.

(Pokračování.)

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Není tu věci pravoplatně rozhodnuté, žaloval-li manžel původně na rozluky z viny manželčiny a později omezil žalobní nárok na výrok, že na rozluce je vinna také manželka, když mezitím tato vymohla si v cestě nesporné rozluky z viny manželovy podle rozsudku pro zmeškání, vydaného k její žalobě o rozvod.

Právoplatným rozsudkem pro zmeškání žalobce V. B. rozvedeno bylo manželství sporných stran z viny žalobcovy. Ten podal potom na žalovanou A. B. žalobu na rozluky manželství z viny žalované, načež žalovaná navrhla, aby ve smyslu § 17 rozl. zákona toto manželství z viny V. B. bylo rozloučeno, čemuž soud vyhověl. Toto usnesení nabylo moci práva.

Důsledkem toho omezil žalobce prosbu žalobní na výrok, že na rozluce uvedené je také vinna žalovaná. Tato vynesla námitku věci pravoplatně rozhodnuté, ježto má zato, že usnesení o rozluce manželské vyřizuje také definitivně otázku viny, a tvrdí, že nelze více připustiti, aby otázka případné viny manželčiny byla v řízení sporném řešena, ježto se v uvedeném rozhodnutí mluví pouze o vině manželově.

Z e m s k ý s o u d c i v. v P r a z e námitce věci pravoplatně rozhodnuté nevyhověl z těchto důvodů:

Soud v řízení o žádosti za rozluky rozhoduje samostatně toliko otázku rozluky, nikoliv ale otázku viny; výrok o vině musí převzít z rozsudku vydaného v rozepři o rozvod (§ 17 rozl. z.). Právo manžela žalovati na to, aby vysloveno bylo, že na rozluce je vinen také druhý manžel, se mu rozhodnutím, vydaným v cestě nesporné v žádosti za rozluky, nijak neodnímá a nezkracuje a tento výrok o vině druhého manžela vždy může býti ve sporu vydán (srv. rozh. sb. r. n. s. č. 7014).

V r c h n í z e m s k ý s o u d v P r a z e vyhověl námitce věci pravoplatně rozhodnuté a zamítl žalobu s tímto odůvodněním:

Jelikož bylo citovaným usnesením manželství sporných stran pravoplatně rozloučeno, není pochybnosti o tom, že manželství to už netrvá a že je tudíž nelze ani rozsudkem znovu rozloučiti, ani jednati o žalobě manžela, aby bylo manželství rozloučeno také

z viny manželčiny, a v tom směru je námitka věci rozhodnuté proto odůvodněna.

Jedná se jen o to, zda lze připustiti v zahájeném již sporu o rozluhu nový návrh žalobcův, aby bylo rozsudkem uznáno právem, že na rozluce již povolené, a to z viny manželovy, je vinna také manželka.

Podle § 11 nař. min. sprav. ze dne 9./XII. 1897 č. 283 ř. z., kterým upraveno je zvláštní řízení o rozluhu manželství (§ 13 posl. odst. zák. ze dne 22./V. 1919 č. 320 Sb. z. a n.), budiž v rozsudku, kterým se manželství rozlučuje, pokaždé také o tom nalezeno, zdali jeden nebo druhý manžel, zda každý z nich nebo nikdo z obou vinen je rozlukou manželství. Podle toho nezakládá otázka viny na rozluce v řízení rozlukovém samostatný nárok žalobní, nýbrž otázka ta může býti řešena pouze souvisle s výrokem, že se manželství rozlučuje, a platí i pro řízení o této otázce tytéž zásady, jako pro sporné řízení o žalobě na rozluhu manželství, totiž zásada oficiality. Kdyby ale šlo o žalobu určovací podle § 228 c. ř. s., kterémuž ustanovení patrně žalobce návrh žalobní přizpůsobiti se snaží, uváděje v protokole, že má právní zájem na tomto výroku, pak nemohl by návrh jeho projednáván býti ve zvláštním řízení, platném pouze pro rozluhu manželství a nelze takovou změnu žalobního žádání připustiti, stejně jak to není přípustno pro změnu žalobního žádání o rozluhu manželství na žádost o rozvod a obráceně. Soud rekursní pokládá proto výrokem, že se manželství rozlučuje z viny manželovy, převzatým podle § 17 rozl. zák. z pravoplatného rozsudku, vydaného ve sporu o rozvod téhož manželství, také otázku co do viny na rozluce za pravoplatně rozhodnutou a námitku věci rozhodnuté za oprávněnou. Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 26./IV. 1927 R I 238/27, prvním soudem citované, nepřiléhá na případ, o nějž jde, protože tam rozhodováno bylo o tom, má-li býti řízení o žádosti manžela o povolení rozluky podle § 17 rozl. z. podle obdoby § 190 c. ř. s. přerušeno, podala-li manželka během řízení toho žalobu o rozluhu. Zde ale žalobce neučinil podobného návrhu, nestěžoval si také do usnesení, jímž bylo manželství rozloučeno z jeho viny, a nechal je bez obrany vejíti v moc práva.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu žalobcovu vyhověl a usnesení prvního soudu obnovil.

Odůvodnění: Dovolací rekurs je opodstatněn.

Nelze souhlasiti s právním názorem rekursního soudu, že o otázce viny na rozluce manželství sporných stran bylo konečně rozhodnuto usnesením vydaným na žádost A. B., nynější to žalované, podle § 17 zák. ze dne 22./V. 1919 čís. 320 Sb. z. a n. a že

nemůže se proto V. B., nyní to žalobce, domáhati toho, aby bylo uznáno právem, že na rozluce, tímto usnesením vyslovené, je vinna též A. B. Manželství A. B. s V. B. bylo rozvedeno pravoplatným rozsudkem pro zmeškání podle § 398 c. ř. s. pro nepodání žalobní odpovědi, pro jehož skutkový podklad platí předpis § 396 c. ř. s. Soud, rozhoduje o návrhu kontumačním, musí tedy položití svému rozhodnutí za základ skutkové údaje žaloby, pokud nebyly vyvráceny předloženými důkazy, a nemohl se proto obíratí otázkou viny A. B. na rozvratu manželství, kdyžtě její vina nepřišla vůbec na přetřes.

Při rozluce podle § 17 rozl. zák. nutno pak prostě převzítí výrok o vině na rozvodu do výroku o rozluce a nelze k tomuto výroku nic přičiňovati (srov. čís. 7837 Sb. n. s.).

Zcela správně usoudil soud první stolice, odvolávaje se na rozhodnutí č. 7014 Sb. n. s., že bylo uvedeným usnesením zem. civ. soudu vydaným podle § 17 rozl. zákona vysloveno toliko, že na rozluce vinen je V. B., že tudíž otázka viny A. B. na rozluce manželství není věcí pravoplatně rozsouzenou, z čehož plyne, že se může V. B. domáhati toho, aby otázka tato byla řešena.

Jinak odkazuje se stěžovatel na případné, stavu věci a zákonu odpovídající odůvodnění prvního soudu.

Rozh. nejv. soudu ze dne 7./III. 1929 č. R I 113/29-1.

J. P i n c.

Objem regresního nároku dělnické úrazové pojišťovny proti třetím osobám, jež dělníkův úraz zavinily. Ručily-li tyto osoby podle zákona automobilového ku př. právnická osoba jako majitelka auta, ručí stejně i podle § 47 zák. o úraz. pojištění pojišťovně. Pro promlčení tohoto regresního nároku dělnické úrazové pojišťovny neplatí ustanovení § 6 autom. zákona, nýbrž jedině ustanovení občanského zákoníka.

Úraz. pojišťovna dělnická vymáhala proti družstvu nákupnímu K. a jeho šoferovi Z. vedle § 47 úraz. zák. obnos 7266 K a měsíční důchod 498 K 40 h, které obnosy platí kočímu B-ovi, který byl autem žalovaného družstva, řízeným šoferem, spoluzalovaným zmrzačen.

Žalovaní byli ve všech stolicích odsouzeni.

Důvody nejvyššího soudu: Žalovaní napadají rozsudek soudu odvolacího z dovolacích důvodů § 503 č. 2. a 4. c. ř. s.

Vadu řízení odvolacího vidí dovolatelé především v tom, že soud odvolací nevzal úplně v úvahu všechny skutečnosti, jimiž